

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΟΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαι δραχμαί, 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.
Ἀμερικῆς δολάρια 3. Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνα 10.
Ἐξέμνηοι καὶ Τρίμηνοι ἀνάλογος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΓΗ - ΕΚΑΡΤΗΣ - ΔΙΚΤΥΟΤΗΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν ἴνν Δεκεμβρίου 1938 αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουσι τὴν ἴνν οἰουδέκατος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Ἐρμούδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 46ος

Ἀθήναι, 17 Δεκεμβρίου 1938

Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 3

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ἐνα πρᾶγμα, πιδ μέγαλο ἀπὸ τὴν
φαρδάρκα, μὰ ποὺ κι' αὐτὸ χορο-
πηθοῦσε σάν κι' ἐκείνην, ξεπρόδαλε
κολλητὰ τους. Ἀκουσε πολλὰς φωνὰς
νὰ μιλοῦν μαζὶ! τὸν κατέβασαν μέσα
σὲ μιὰ μαύρη τρύπα, ἔπου κάτι ἀν-
θρωποὶ κοουκουλωμένοι μὲ «νιτοσερά-
δες» τοῦ ἔδωσαν νὰ πιῇ ἕ-
να ζεστό καὶ τοῦ ἔβγαλαν
τὰ ροῦχα του, κι' ὕστερα
ἀποκοιμήθηκε.

Ὅταν ξύπνησε περίμενε
μήπως ἀκούσῃ τὸ πρῶτο
κουδούμι τοῦ πρωϊνοῦ πρό-
γεύματος, ἔπως χτυποῦσε
κάθε πρωὶ στὸ ὑπερωκεά-
ναιο, καὶ δὲν μπόρεσε νὰ
καταλάβῃ πῶς εἶχε μικρῶ-
νει τόσο πολὺ ἢ καμίνια
του. Καθὼς γύρισε ἀπ' τ' ἄλ-
λο πλευρὸ ἢ ματιὰ του ἔ-
πεσε σ' ἕνα στενόμακρο δια-
μέρισμα ποὺ φωτιζόταν ἀπὸ
μιὰ λάμπα κρεμασμένη ἀπὸ
ἕνα χοντρὸ τετράγωνο δο-
κάρι. Ἐνα τραπέζι τριγω-
νικὸ ἔπιανε ἀπὸ τὴ γωνιά
ποὺ ἀγγαμάτιζαν τὰ πλευρὰ
τῆς πρῶμνης ὡς τὸ κατάρτι
τῆς μετζάνας(!). Στὴν ἄλλη,
ἄκρη, πίσω ἀπὸ μιὰ παλιὰ
σόμπα, βρισκόταν καθισμένο
ἕνα ἀγόρι τῆς ἡλικίας του
σχεδόν, μὲ κόκκινο καὶ
στρογγυλὸ πρόσωπο καὶ κάτι
ματάκια σταχτιά ποὺ τᾶπαι-
ζε ἀδιάκοπα. Φοροῦσε μιὰ
φανελλὰ σκοοῦρα μπλέ καὶ
ψηλὰς λαστιχένιες μπότες.
Ἐνα πλήθος ἔμοια ζευγά-

ρια, ἕνας παλιὸς κοῦκκος, μερικὲς τρύ-
πιες μάλλινες κάλτσες βρισκόνταν πε-
ταμένες ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὸ πάτωμα καὶ
οἱ μαῦρες καὶ κίτρινες νιτοσεράδες σει-
δόνταν πέρα-δῶθε πάνω ἀπ' τὶς κου-
κέτες. Τὸ δικμέρισμα ἦταν τὸ τέτοιο
σημεῖο παραγεμισμένο ἀπὸ κάθε λο-
γῆς μυρουδιῆς, ἔσο μιὰ μπάλλα ἀπὸ

πεπιτισμένο βαμπάκι. Οἱ νιτοσεράδες
εἶχαν μιὰ βαρεῖα μυρουδιά, ἐντελὴς
ξεχωριστὴ ποὺ θύμιζε μαζὶ τηγανιτὸ
ψᾶρι, καμμένο λίπος, λάδομπογιά,
πιπέρι καὶ ξεθυμασμένο ταμπάκο. Κι'
ἔλα αὐτὰ τὰ σκέπαζε κάθε τόσο ἡ
μυρουδιά τοῦ καραβιοῦ καὶ τῆς ἀρυό-
ρας. Ὁ Χάρβεϋ παρατήρησε μ' ἀη-
δία ὅτι δὲν ἦταν στρωμένα σεντόνια
στὴν κούκετα ποὺ τοῦ χρησίμευε
γὰ κρεβάτι. Βρισκόταν ξαπλωμένος
πάνω σ' ἕνα κομμάτι στρωματοσόπα-
νο, γεμάτο κόμπους καὶ
χοντράδια. Ἀκόμη τὸ κού-
νημα τοῦ καραβιοῦ δὲν ἔ-
μοιαζε μ' ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε
τὸ βαπόρι. Ὅντε σκαμπα-
νέβαζε εἴτε πόντζι ἔκανε,
ἀλλὰ μάλλον ἔμοιαζε σὰ νὰ
χοροπηθοῦσε ἀνόνητα στὴν
ἴδια θέση σάν ἕνα πουλαρά-
κι δεμένο στὸ σκοινὶ του.
Ἀκουγε τὸ φλοῖσο τοῦ
νεραῦ πολὺ κοντὰ σ' αὐτὶ
του κι' ἔλα τὰ ἔβγα γύρω
του ἐτρίζαν καὶ βογγοῦσαν
ἀπαίσια. Ὅλα αὐτὰ τὰν ἔ-
καναν ν' ἀναστενάξῃ μὲ
παράποιο καὶ νὰ θυμηθῇ
τὴν μητέρα του.

—Ἐ, πῶς πάμε, καλύ-
τερα; εἶπε ὁ μικρὸς ζαρῶ-
νοντας τὰ μούτρα του γὰ
νὰ χαμογελάσῃ. Θέε, μιὰ
στάλα καφέ;

Γέμισε ἕνα τενεκεδένιο
κουπάκι μὲ καφέ καὶ τὸ
γλύκανε μὲ μελάσσα.

— Δὲν ἔχει γάλα; εἶπε
ὁ Χάρβεϋ καὶ ἔριξε μιὰ
ματιὰ στὴ σκοτεινὴ διπλὴ
σειρὰ ἀπὸ τίς κουκέτες,
ὡσάν νὰ περίμενε νὰ βρῇ
ἐκεῖ μέσα καμμιὰ ἀγελάδα.

— Ἐμ, καὶ βέβαια δὲν
ἔχει, εἶπε ὁ μικρὸς κι' οὔ-
τε θάχη ὡς τὰ μισὰ τοῦ
Σεπτέμβρη. Δὲν εἶναι κα-

(!) Μετζάνα = ὁ ἐπίδρομος, τὸ
πίσω κατάρτι.

«Καὶ νομίζεσαι πῶς εἶσαι, γι' ἄσπετο ἔπεσα μὲς στὸ παλιο-
καϊκὸ σὰς; ἔκανε ὁ Χάρβεϋ.

Ξερε τί νά κάμη. Κόντευαν νά τελειώσουν και τὰ λεφτά τους και σέ λίγο δέν θάχαν νά φάνε. Κι' αν η μητερούλα του πέθαινε και τόν άφηνε μόνο; Τι δυστυχία!

Κι' όπως σέ κάθε του επιθυμία, ο Γιαννάκης συλλογίσθηκε πάλι την καλή Νεραίδα. «Αχ, είπε, άς έρχόταν ή Καλοκουρά,νάγγιξη τη μητερούλα μου μέ τό ραβδί της και νά την κάμη καλά!» Αχ, έλα, πρόφτασε, Καλοκουρά μου!»

Από τό μεγάλο του πόνο, αυτά τά είπε σχεδόν δυνατά. Και μόλις τά είπε, είδε μπροστά του μιá άφραία κυρία, ψηλή, μέ λαμπερό πρόσωπο και μεταξωτό φόρεμα, σά βασίλισσα. Κρατούσε κι' ένα μεγάλο ραβδί.

—Μέ φώναξες, παιδί μου; τού είπε μέ γλυκειά φωνή. Τι μέ θέλεις; (Ακολουθεί)

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMBE —

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Βέβαια και οι άνθρωποι στο χωριό δέν βρίσκονταν αλλά πάντα πρέπει νά φοβάται κανείς τούς λωποδύτες. Πρίν τραβήξη την άμπάρα της έξωπορτας, ο κύρ-Πέτρος τήν άνοιξε για νά ιδη τί καιρό έκανε έξω. «Ω, τί ψύχρα!» Και ή σκέψη του, σαν άστραπή, έτρεξε πρώτα στο άνετο και ζεστό κρεβάτι του και στα μαλακά σκεπάσματα του, που τόν περιμέναν νά πάη νά πλαγιάση, και ύστερα στο φτωχικό κρεβάτι της φυλακής μέ τό άθλιο άχυρόστρωμά του. «Και δέν ξέρω αν έχη καν κανένα σκέπασμα και νάχη, ο Θεός τό ξέρει τί κουρέλι θά είναι και αν θά βαστάη και ζεστή. Μπα! αυτά τά γυφτό-

ή καρδιά μου. Μά πάλι, νά τό φέρω έξω, έτσι πονηρό που είναι δέν ξέρει κανείς τί μπορεί νά γίνη. Αν είχα τουλάχιστον κανένα σκέπασμα ζεστό νά τό τυλιξω; μά τό κλειδί τό έχει ή μητέρα και πρέπει νά την ξυπνήσω και νά της εξηγήσω όλη την ό-

«Πιές το, είναι καλό, είπε ή 'Εμορφία...»

πouλα ούτε κρύο νά πιάνει, ούτε ζέστη». Μ' αν τό εβρω κόκκαλο εβριο τό πρωί; Ο κύριος δήμαρχος δέν θά μου κάμη καμιά πικρατήρηση. Θά πη βέβαια: «Καταραμένη φυλή! Ένα κορμί λιγώτερο, σπουδαία δουλειά!» Πόσων χρόνων νά είναι άραγε; Δέν φαίνεται μικρότερη από τη Μόρφω μου. Αχ, όλοι οι άνθρωποι δέν έχουν την ίδια τύχη... Όταν συλλογίζεται κανείς... Ναι, όταν τό συλλογίζεται κανείς, αν μάλιστα είναι άνθρωπος μέ καλή καρδιά, όσο κι' αν έχη άγριους τρόπους γιατί έτσι τόν αναγκάζει τό επάγγελμά του, δέν άποφασίζει τόσο εύκολα νά πάη νά κοιμηθή ξένοιαστος στο ζεστό κρεβάτι του, όταν έχη φυλακισμένο ένα ανθρώπινο πλάσμα μέσα σ' ένα παγερό κατώγι. Γι' αυτό ο κύρ-Πέτρος δέν έκλεισε την πόρτα μέ την άμπάρα.

«Όχι, είπε μέσα του, είναι αδύνατον νά τό άφήσω έτσι, δέν βαστάει

πόθεση. Όχι, δέν γίνεται, γιατί είναι για γυναικα και μέ τό παραμιλινό άνησυχεί. Θά της περάση στο νου πως ή γυφτοπούλα θά άνοιξη την πόρτα στους συντρόφους της νά έρθουν νά μάς σφάζουν. Τι νά κάνω λοιπόν; Α, τώρα νά ιδης τί θά κάνω...»

Και παρευθύς ανέθηκε τή σκάλα πατώντας στις μύτες των ποδιών και προσέχοντας νά τρίβουν όσο τό δυνατόν λιγώτερο τά σκαλοπάτια. Άνοιξε έλαφρά την πόρτα της κρεβατοκάμαράς του και πηγαίνοντας στο εδρόχωρο κρεβάτι του που φαινόταν σαν νά τήν προκαλούσε νά πλαγιάση, άχάλιδεψε τή μάλινη κουβέρτα του χαμογελώντας κι' είπε μ' ίκανοποίηση: Πολύ άφραία, παχειά βραειά και ζεστή. Ύστερα τήν τύλιξε, τήν έβαλε κάτω από τή μασχάλη του, έκλεισε πάλι την πόρτα και κατέβηκε κάτω. Ξεκρέμασε τό χοντρό κλειδί που είχε κρεμάσει σ' ένα καρφι-

πάνω απ' τό τζάκι, πήρε ένα φανάρι τό άναψε και άθόρυδα βγήκε από τό σπίτι.

Ο άνεμος φυσούσε μέ άκράτητη όρμη κι' ο άγροφύλακας για νά μήν του σβύση τό φανάρι του, αναγκάστηκε νά τό προσυλλάξη μέ μιá άκρη της κουβέρτας. Έτσι τό φως ήταν πολύ λίγο, μά ήταν τό πόδια κανενός είναι συνειθισμένα, δέν έχουν ανάγκη από τά μάτια για νά πάνε σ' ένα μέρος που τό ξέρουν.

Ο κύρ-Πέτρος έφτασε στην φυλακή και ξεκλείδωσε την πόρτα. Η μικρή γυφτοπούλα δέν φαινόταν, σηκωσε τό φανάρι και κοίταξε ένα γύρω μέσ στη φυλακή, μά δέν φαινόταν πουθενά, ούτε επάνω στο κρεβάτι, ούτε στο πέτρινο σκαμνί. Στο τέλος τήν ανακάλυψε ξαπλωμένη κάτω κάτω σέ μιá γωνιά και, άκίνητη. Φοβήθηκε μήπως είχε πάθει τίποτε κι' έσκυψε για νά τήν κοιτάξη καλύτερα.

Η μικρή σάλπιξε λιγάκι και δοκίμασε νά σκεπάση, τά γυμνά της πόδια μέ τό καταξοχισμένο φόρεμά της. Κοιμόταν, αλλά μέσ στον ύπνο της έκρύωνε.

Έρριξε τό φως του φαναριού επάνω της. Πραγματικά κοιμόταν. «Τά παιδάκια παντού τά παίρνει ο ύπνος», ψιθύρισε. «Κι' έπειτα, τί κόραση που θά τήν είχε! Σάν πόσων χρόνων νά είναι; Δέκα; Ού, φαίνεται από τό προσώπίκι του, μέλο

που είναι μικροκαμωμένο, μά τί θά έχη τραβήξει τό καυμένο! Ατυχία! Μωρέ φαγητό για νά θρέψη παιδί! Τό καυμένο! Τά χεράκια του, τά ποδαράκια του γυμνά! Λύπη είναι νά τό βλέπη κανείς! Δέν φαίνεται κακό, τώρα που κοιμάται. Τό προσώπίκι του μάλιστα τώρα είναι γλυκύτατο».

Και δέν χόρταινε νά τό βλέπη. Γά μακριά μέτρα ματοσίγουρά του σκέπαζαν τά μελαχροινά μαγουλάκια του και τό καλοκαμωμένο στόμα του ήταν μισάνοιχτο και άφηγε νά φαίνονται τά κανονικά και κάτασπρα δόντια του. Κι' όσο για τά κατάμαυρα καλλιά του! Τι πυκνός μανδύας. Καιρό είχε νά ιδη τέτοιο θησαυρό.

Οι ξανθές πλεξίδες της Μόρφως ήταν βέβαια πιο όμορφες, μά τί πλεξίδες θά γίνονταν τά φρύγανα της Γυφτοπούλας αν τά χτένιζε ή κυρά Μαρία; Τό δύστυχο, ούτε μητέρα θά

είχε, ούτε γιαγιά για νά τό χτενίση.

Ο καλόκαρδος κύρ-Πέτρος άκούμπησε τό φανάρι του επάνω στο πέτρινο σκαμνί. Άπλωσε τήν κουβέρτα του επάνω στο κρεβάτι κι' ύστερα πήγε κοντά στην μικρή, τήν πήρε στην άγκαλιά του, όπως συχνά έκανε στην Έμορφία όταν άποκοιμιόταν ύστερα από μακρυνο περιπάτο, τήν ξάπλωσε επάνω στην κουβέρτα και τήν τύλιξε καλά. Στην αρχή ή μικρή έμεινε άκούνητη, μά μόλις ένοιωσε τήν ευχάριστη ζεστή άλλαξη θέση μόνη της και βολεύτηκε καλύτερα μέσα στη ζεστή φωλιά που της είχε φτιάσει ο κύρ-Πέτρος. Η άναπνοή της έγινε πιο κανονική και πιο ήσυχη και στα χλωμά της μάγουλα χύθηκε ένα έλαφρό ρόδινο χρώμα.

—Α περίφημα, τώρα είναι καλύτερα τό καυμένο. Άς τό άφήσω νά κοιμηθή ώ; τό πρωί και θά κοιμηθή σαν άρνάκι.

Κι' ήσυχασμένος πιά για τήν μικρή, ο κύρ-Πέτρος πήρε πάλι τό φανάρι του και βγήκε από τήν φυλακή, άφου τήν κλείδωσε πρώτα στερεά και ξαναγύρισε στο σπίτι του.

(Ακολουθεί) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΚΟΥΚΚΟΥ

— Συνέχεια από τό προηγ. και τέλος —

«Ένας κούκκος!» έφώναξε συγκινημένη, ή γιαγιά, κι' άρχισε νά μετρά. Όμως ή φωνή του κούκκου έπαψε ξαφνικά. Του Στέφανου τούπωσε ή σφυρίχτρα στο νερό. Τήν έβγαλε κι' ύστερα τή σκούπιζε νά στεγνώση. Η γιαγιά άφουγκραζόταν μέ προσοχή. Αδτή τή στιγμή μπήκε στο δωμάτιο ή μεγάλη της κόρη.

— Άκου λοιπόν, άκου! έκαμε ή γιαγιά. «Ένας κούκκος τραγουδεί στον κήπο. Έσφύριξε κίβλας ως τώρα δεκατέσσερις φορές. Πιστεύεις, Άννούλα, πως μπορώ νά ζήσω ακόμα δεκατέσσερα χρόνια;» είπε γελώντας.

Και χωρίς νά περιμένη άπάντηση, έγύρισε προς τό μέρος του κήπου και ψιθύρισε σιγανά μπροστά της: «Κούκκο, καλέ μου κούκκο, πόσα χρόνια θά ζήσω ακόμα;»

Ο Στέφανος είχε ταχτοποιήσει τή σφυρίχτρα, είχε όμως πιάσει τό σημειωματάριό του και τό ξεφύλλιζε προσεχτικά. Αδτού, άνάμεσα στα φύλλα του σημειωματαρίου βρισκόταν ή Κασταρίκα που ήθελε ή γιαγιά ν' άποκτήση. Ο Στέφανος δέ κοίταξε πολλήν ώρα τό γραμματόσημο, παρά άρχισε νά διαβάξη κάτι λογαριασμούς που ήταν γραμμένοι στο τεφτέρι του μέ προχθεσινή ήμερο-

μηνία ήταν καταχωρημένα τά έξη: «Από γιαγιάν δραχμ. 20».

Έψαξε για τό μολύδι του και, καθώς μαζί βρήκε και τή σφυρίχτρα, τήν έβαλε στο στόμα του. Κάτω από τις λέξεις: «Από γιαγιάν» έβαλε δμοιωματικά και δίπλα έγραψε στη στήλη των ποσών τις 30 δραχμές. Σύνολο είχε 57 δραχμές, μά έπρεπε νά γίνουν δλοδκληρο έκκατοστέρικο. Αδτό τόν έδραζε σέ έγνοια — και ξαναφύσηξε στη σφυρίχτρα.

Η γιαγιά σκέφτηκε πως αυτό ήταν ή άπάντηση του κούκκου κι' ή καρδιά της χτύπησε:

— Μανάχα ένα χρόνο ακόμα, Άννούλα, είπε άπογοητευμένη.

Η Άννούλα έδοκίμασε νά τήν παρηγορήσει:

— Μά, μητερούλα, πως τό παίρνεις στα σοβαρά. Έσύ είσαι μιá χαρά... μή δίνης προσοχή...

Ο Στέφανος κατέληξε σέ μιá λαμπρή ιδέα. Είχε δει στις θείας Νέλλης ένα Ίωαπωνικό γραμματόσημο και θά τήν παρακαλούσε νά τού τό

χαρίση. Θάζιζε τουλάχιστο έκατό δραχμές. Αν τά κατάφερνε νά ξεκολλήση απ' τή γιαγιά τό ποσόν αδτό, θά γινόταν πλούσιος.

Γεμάτος ζήλο άρχισε τά σφυρίγματα — τώρα ο κούκκος δέ σταματούσε καθόλου.

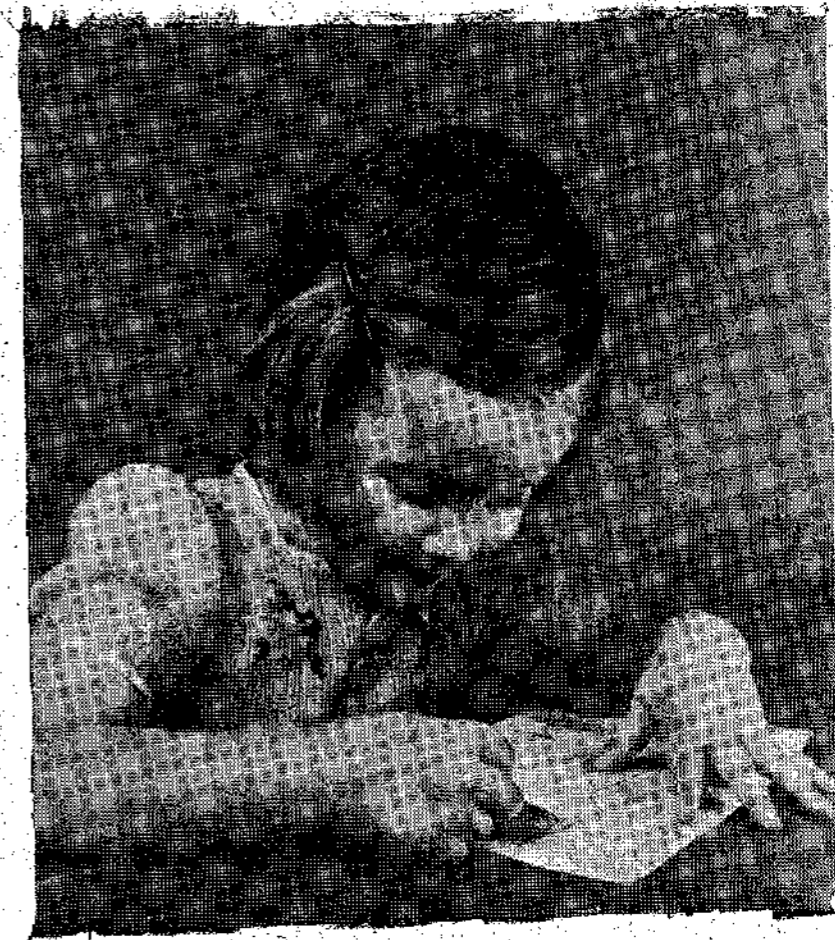
—...όχτώ, έννέα, δέκα... άκούς, Άννούλα... έντεκα, δώδεκα... θά μπορούσα νά φτάσω τόσο... δέκα τρία, δεκατέσσερα... μά πάει πολύ... δεκαπέντε... πές, είναι δυνατό... είκοσι, είκοσι ένα... Έπίστευε και άμφέβαλλε για τόσο καιρό. Η καρδιά της χτυπούσε άσυνήθιστα γρήγορα και μέ χτύπους δυνατούς... Θάλησε ν' άνασκηκωθεί, μά, σαν τραβηγμένη από άόρατα χέρια, ξανάπεσε.

— Μητέρα! φώναξε ή Άννα. Μά ή γιαγιά δέν άκουγε πιά, ούτε καν τή φωνή του κούκκου — κι' ο Στέφανος φυσούσε άκούραστος στη μικρή του σφυρίχτρα.

(Διασκευή)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Η Μπεμπούλα δέν ξέρει, γραμμικά κι' όμως γράφει.

λαρ Τάκην Συντριβόλου του Ίωάν. Σπ. Παπαδόπουλου κτλ. κτλ.
 Είς δασεσ επιτολάσ ελάδα μετά τήν 10 Δεκεμβρίου θήπαντήσ από ερχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 28του Διαγωνισμού Λόγων. Αι λύσεις του φυλλαδίου τούτου δεκταί μέχρι της 17 Φεβρουαρίου.

23. Δεξιόγραφος
 Αντώνια, νόμισμα ξένο,
 Αὐτά τὰ δύο μόνο ἄν ἐνώσῃς.
 Ἐγγλέξο βάροσ καὶ ξακουσμένο,
 Ὅσόν τὸ Μπαίρον θά φανερώσῃς.

24. Συλλαβουργος
 Σύμφωνο γιά πολλοὺς δυσπρόφερτο,
 Μία νότα κι' ἓνα γράμμι' ἀκόμα,
 Μᾶς φέρνουν σὲ μιὰ χώρα ἀπέραντη,
 Ψυχὴν, μὰ μ' εὐφορὰ τὸ χῶμα.

25. Μεταγραμματισμός
 Βγάλε Πι καὶ βάλε Κῶ
 Κι' ἐν' ἄπ' τὰ οὐκίαικῶ
 Σκευὴ κάνει στή σιγμῇ
 Τοῦ Μωραῖᾶ πόλῃ μικρῇ.

26. Αἶνιγμα
 Καὶ χρῆσιμο σὸ πλοιο
 Καὶ μιὰ πόλῃ τουρκικῇ
 Ἴδιαι λέξη καὶ τὰ δύο
 Ἀπαράλλαχτη δηλοῖ.

27. Δικτυωτὸν
 * * * * * = Ἀπόστολος.
 * * * * *
 * * * * * = Εἶδος τοῦ φυτικοῦ βα-
 * * * * * [σιελίου.
 * * * * * = Πορθμὸς τ. Ἑλλάδος
 * * * * *
 * * * * * = Προστέρημα.
 Καὶ καθένας τὰ αὐτὰ.

28. Κρυπτογραφικὸν
 123456783 = Ἀρχαῖος στρατηγός.
 26183 = Ὀρυκτὸν.
 36583 = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
 481883 = Ἀρχ. ἥρωσ.
 52188 = Μηχανή.
 67128 = Στόνος.
 76584 = Ἐπίγραμμα τόπου.
 87188 = Ὁ κάτω λαός.

29-33. Μαγικὸν Γράμμα
 Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἐ-
 κάστην τῶν κάτωθι λέξεων, πάντοτε τοῦ
 αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμμα-
 τισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις :

Θεός, δειλός, νόξ, Ἄργος, φόνη.

**34. Ἑλληπρῶσμωνον εἰς Ἀκροστι-
 χίδος.**

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων
 λέξεων ἀποτελοῦν ἑλληπρῶσμωνον τοῦ
 τύπου :

* * * * *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις :
 1. Βασιλοῦσα τῆς Ἑλλάδος 2. Ἀρ-
 χαιὸς τραγικὸς ποιητής 3. Ἀρχ. τραγι-
 κὸς βασιλοποιός 4. Θεὸς αἰγυπτίος 5.
 Ἑλληνικὸν πέλαγος 6. Μέγας ἀρχ.
 ποιητής.

35. Γρίφος
 Σίδηρον κρᾶνος
 Ναι Μὲ οὐ
 Μὲ καὶ Ναι Ε :: τύχης
 Συριανός

ΛΥΣΕΙΣ
 τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 40.
 524. Χερσίδων (χέλι, Δών).—535. Αἴ-
 μος-ἀίμος-Πάτριος.—526. Κλῆμα-κλήμα.
 —527. Ὁ Θαύμας, τὸ θαῦμα. 528.

Δ Α Σ 529. ΚΑΡΑ Ι' -
 Δ Ρ Υ Σ ΣΚΑΚΗΣ
 Δ Ω Ρ Ι Σ ('Αρσάκης, ῥα-
 Δ Α Ν Α Ο Σ κή, Ἰκαρία,
 Δ Ω Ρ Ι Κ Ο Σ σκάκι, Ἰουδας)
 Δ Ι Ο Γ Ε Ν Η Σ —530-533. Διὰ
 Δ Ι Ο Ν Υ Σ Ι Ο Σ τοῦ Κ: Ἄκτιον,
 Δ Η Μ Ο Σ Θ Ε Ν Η Σ κῆρος, κῆρος.
 Δ Ο Κ Η Σ Ι Ε Ο Φ Ο Σ ἀκτῆ, κῆμα.—
 Δ Ρ Υ Ο Κ Ο Α Α Η Τ Η Σ

535. Μπαστούνε (μπαΜΠΑΣ ΤΟΥ ΝΙ-
 κον. . .).—536. ΚΟΔΡΟΣ (Διδακτῶν,
 ΔΟύναβις, Ροδάμανθος, Ἡρόδοτος,
 μέλισσα).—537. Ἐύρωμεν πιστὴν ἀλη-
 θῆ (εβ, ῥῶ μ' ἐν, π' εἰς τι, νὰ λυθῇ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὰ ποῦ λέξεις μὲ ἄκλι στοι-
 χεῖα ἢ 6, τὸ ἐλάχιστον τμήμα. Πέραν τῶν 10
 λέξεων 60 λεπτὰ ἢ λέξις μὲ πᾶσα δὲ στοιχεῖα
 ἢ 1 καὶ μὲ κεφαλαία ἢ 1, 50. Ὁ χωριστὸς
 στίχος ἢ 5. Οἱ μὴ ἀνδρόσηται πληροῦν τὰ
 διπλά. Ἡ προληρωμὴ εἶναι ἀπαράτητη

[ΛΘ' - 41]
 Ἀλληλογραφῶ μὲ δλους-εσ. Δ)οις : κ.
 Χάμπα, Ἰμβρου 34, Ἀθήνας (8), διὰ:
 Ἐντελβιάς

[ΛΘ' - 42]
 Ρομπῆν τῶν Δασῶν, πῶς πᾶνς αἰ φρε-
 θασοῖται τοῦ Φιλοπάπου ἢ κατ' Ἰμρητοῦ ἢ
 Ρόμπερ Τέλλορ, Βασιλεὺς ἀθῆ

[ΛΘ' - 43]
 Καταιγίς, Τοῦρα, χρόνια πολλὰ γιὰ
 τῇ γιορτῇ σας. ΑἰΔΟΓΚΑ

[ΛΘ' - 44]
 ΛΕΝΑ ΧΑΡΗ, ἡ πρόταξι σου μεγάλη
 Ἀχαρὰ προσεῖται καὶ σὲ μένα. Γράψε
 μου, σὲ παρακαλῶ, τῇ διεσθυσῇ σου.
 ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΟΣ

[ΛΘ' - 45]
 Πέτρο, σὲ εὐχαριστῶ γιὰ τὴν πληρῶ-
 φορῖα. Παρατηρητής

[ΛΘ' - 46]
 Ντένκετιβ-Φάντασμα, στή γιορτῇ σου
 πολλές πολλές εὐχῆς. Γιὰ τίς δικῆς
 σου εὐχαριστῶ θερμά. Ἰοῖς

[ΛΘ' - 47]
 Παιχνιδιάρη, μὴ νομίζεις πῶς σὲ ἐξα-
 ῶσα. Στείλε στή νέα διεσθυσῇ.—Δεῖλᾶ

[ΛΘ' - 48]
 Ντένκετιβ Χ, σὲ γνωρίζω, μὲ γνω-
 ρίζεις, γνωρίζομασθε, ἐξελειφθεῖτα μου,
 ἐπομένως.—Μελαγχολικός Ὀκειροπόλος

[ΛΘ' - 49]
 Πυργιώτικα Μελανοῦρι, γιατί δὲν ἀντα-
 ποδίζεις τετραδικί ;
 ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΗΡ

[ΛΘ' - 50]
 Διαπλασσοῦλά-εσ, ἀλληλογραφῶ, περι-
 μένω γραμματικὰ σὰς στή Δ)ση : Κα
 Χρυσάνθη Κλουδάτου, Μαυρογιάνους 10,
 Ἀθήνα, διὰ : Μιουρη

[ΛΘ' - 51]
 Καταιγίς, Τοῦρα, ἀγαπημένες μου φί-
 λες, σὰς εὐχόμαι χρόνια πολλὰ γιὰ
 τῇ γιορτῇ σας. Μιουρη

[ΛΘ' - 52]
 Πρωτομαθίνοντας εἰς τὴν διαπλασ-
 σοῦ κῶμο χαρετῶ δλους-εσ. Προκηρύσσω
 τμήμον διπρακτῶν διαγωνισμῶν Μ. Μυ-
 στικῶν καὶ καλλιτεχνικῆς φωτογραφίας.
 Βραβεῖα ἐκλεκτὰ. Δ)οις : Κυρίαν Μαργῶ
 Σαντοριναίου, δ)έξ: Ἰωάννου Δροσσοπούλου
 157 Ἀθήνας (8) διὰ
 Γέρο τοῦ Μωραῖ

[ΛΘ' - 53]
 Μικαέλα δέχεται μαζὸ μου ἀνταλλαγῇ
 Μ. Μυστικῶν Ἄν. ναί, γράφε στή
 διεσθυσῇ : Δ)κ Ἑλένη Δραγατση, Μη-
 τοικῶν 18 Ἀθήνας (4) διὰ Ἀδύην

[ΛΘ' - 54]
 Πρωτομαθίνοντας στήν κίνησι τῆς
 Διαπλασσοῦ ἀλληλογραφῶ μὲ τὸν
 διαπλασσοῦ κῶμο τῆς Κυρία Φωφῶ Μαυρο-
 πούλου, Ἀγνώστου Στρατιώτου 16, Θεσσα-
 λονική, διὰ : Διάνα

[ΛΘ' - 55]
 Ναπολιτᾶνα, φρόντισε νὰ... παχύνῃς λι-
 γο, καίμην. Διάνα

[ΛΘ' - 56]
 Μυστηριώδης Ἄγνωστη, γιὰ θυμίσου
 τὸ τρόπο τραπέζι. Διάνα

[ΛΘ' - 57]
 Ὁ Σύλλογος «ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ» εἰ-
 σερχόμενος σὸ δεύτερον ἐτὸς τῆς ἰ-
 θροσῶς του παρουσιάζεται :

Ἔδρα ἐν Παλαιῶ Φιλήτρῶ.
 Ἐπιτιμὸς Πρόεδρος: Π. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ
 ΠΡΟΕΔΡΟΣ
 ΓΕΛΑΣΤΟΣ ἈΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ
 ἈΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΕΔΜΟΝΑΟΣ ΔΑΝΤΕΣ
 ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: ΝΕΑ ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ
 ΤΑΜΙΑΣ: ΟΔΙΒΕΡ ΤΟΥ Γ' ΣΤ

ΜΕΛΗ
 Μαγιοπούλου, Τρελλὴ Πεταλλοῦδι-
 να, Ἐβελλίνα, Μικρὰ Καλλιτέχνις,
 Δὸν Κιχότης, Ὑβανός, Λοχαγὸς Νερέυ-
 φους, Σουλταίνιος Καστίλλαν, Ροζελ-
 λῖνα, Τρελλὴ Γυμνασιόποιος

ἈΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
 Θεσσαλονίκη: Φρέντ Ἀσταίρ, Βό-
 λου: Μικρὸς Καλλιτέχνης, Ἀγριολοῦδα.
 Σύρου: Μελαχροινὴ Κατάσκοπος.

[ΛΘ' - 58]
 Εἰσερχόμενοι παταγωδῶς σὸ δεύτερον
 ἐτὸς τῆς ἰθροσῶς μας δεχόμεθα μάλῃ
 κι' ἀντιπροσώπους. Διεσθυσῆς μας: Ἀνδρα
 Μαρία Παπακωδέρη, Καλαμάκι, Π. Φιλήτρων.

«ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ»

[ΛΘ' - 59]
 Ἀποτέλεσμα Διαγωνισμοῦ μας.
 Βραβεύονται: Μελ. Ὀυερσάκος,
 Γ. Βαριλάς, Μ. Κ. (στελε διεσθυσῇ σου).
 Λοιποὶς ὑπαρχεισθροσόμεν.

ΤΟΜΟΙ
 ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879 - 1893) ἀπὸ
 τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ἐπάρχουν
 ἀκόμη μόνον οἱ εἰξῆς τρεῖς : 7ος, 14ος,
 καὶ 18ος. Ἐκαστὸς τόμος δ)χ. 25, τα-
 χυδρομικῶς δὲ ἀποσταλλόμενος δ)χ.
 25, 50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δ)χ.
 40 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894 - 1938), ἀπὸ
 τοὺς ἐκδοθέντας 45 τόμους ὑπάρχουν
 οἱ 41 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντλη-
 θῇ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν
 1894-1928 τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελί-
 δων 416) ἀρραφὸς δ) 80. Οἱ δὲ Τόμοι
 τοῦ 1929, 1930, 1931, 1932, 1933,
 1934, 1935, 1936, 1937 καὶ 1938
 τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελίδων 624 ἢ 464)
 ἀρραφὸς δ) 110.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστων τόμου
 προσθετὰ εἰς τὰς ἄνω τιμὰς : Διὰ τὸ
 Ἐσωτερικὸν δ)χ. 5 ἀρραφὸς καὶ διὰ τὸ
 Ἐξωτερικὸν δ)χ. 35 ἐπίσης ἀρραφὸς.